

Heet

Een mus zwalkte draaierig op zijn pootjes en viel van het dak.

Gelukkig landde hij zacht, in een struik. Pepijn pakte de mus op en zette hem in de schaduw van het huis, waar een bakje water klaarstond voor de vogels.

Het was de heetste zomer in jaren. De vakantie was begonnen, maar Pepijn en zijn zus Sanne hadden weinig zin om dingen te gaan doen. Het was gewoon te warm. Veel meer dan lezen of kwartetten deden ze niet. Veel meer was er ook niet te doen. Overdag niet, tenminste.

Maar als de zon onderging en de temperatuur in het Nevelwoud eindelijk wat aangener werd, gingen ze vaak het bos in. Met hun beste vriend, Trubbel de trol. Trubbel woonde in hun kelder omdat hij een wees-trol was.

Pepijn en Sanne waren vanuit de stad naar het Nevelwoud verhuisd toen hun vader daar boswachter werd. Nu woonden ze in een afgelegen huis in de bossen.

Ze woonden er nog maar kort, toen ze ontdekten dat het Nevelwoud een van de grootste schuilplaatsen van het Oude Volk was. Dat zijn de mysterieuze wezens

waar de meeste mensen niet in geloven. Heksen, kabouters, boomgeesten en nog veel meer. En natuurlijk Trubbel. Hij was nu de enige trol in het Nevelwoud, nadat zijn ouders en zijn opa in steen waren veranderd. Dat gebeurde met volwassen trollen als ze in het zonlicht kwamen. Gelukkig was Trubbel pas tweehonderd jaar oud, en dus een kindertrol. Hij kreeg alleen maar hoofdpijn van de zon.

Pepijn bleef gehurkt bij de vogel zitten. Die bleef even versuft stilstaan, toen dronk hij uit het bakje.

Het geluid van een auto klonk tussen de bomen door. Pepijn keek op en zag de jeep van zijn vader de open plek oprijden.

De mus spreidde zijn vleugels en vloog weg.

‘En blijf uit de zon!’ riep Pepijn hem na. Hij stond op en liep naar de jeep.

Mendert, zijn vader, stapte net uit.

‘Hoi,’ zei Pepijn. ‘Nog iets spannends gebeurd vandaag?’

Mendert nam zijn safarihoed af en veegde het zweet van zijn voorhoofd. ‘Het gebruikelijke. Veel droog gras, dus we moeten oppassen voor bosbranden. En ik kwam een paar drakensporen tegen. Al zie ik die draken nooit.’

‘Volgens mij landen ze hier af en toe als ze op doorreis zijn naar andere plekken,’ zei Pepijn. ‘Dat heeft Trubbel me verteld. Draken wonen vooral in de bergen, zei hij.’

Mendert knikte. 'Toch ben ik er niet blij mee. Vuurspuwende draken zijn wel het laatste wat we kunnen gebruiken met die droogte.' Hij keek naar de bomen, waartussen de zon nu wat lager hing. 'Kom, we gaan naar binnen. Trubbel zal over een uurtje wel opstaan en je weet hoe hij kan zeuren als het eten niet klaar is als hij wakker wordt.'

Pepijn lachte. 'Ik heb zo'n hooihoonger!' jammerde hij. 'Geef me eekhoorns!'

Zo gauw de zon achter de bomen was verdwenen, kwam Trubbel inderdaad uit de kelder, waar hij overdag sliep.

Hij liep meteen naar de eettafel. 'Wat eten we vandaag?'

'Ook goeienavond,' zei Mendert, die druk bezig was aan het aanrecht. 'We eten bloemkool met aardappelen.'

'Wat, geen eekhoorns?' zei Trubbel. Hij trok een teleurgesteld gezicht. 'Ik heb zo'n zin in eekhoorns. Gestoomd, liefst.'

'Je vraagt dat elke avond,' zei Mendert, 'en we hebben nog nooit eekhoorns gegeten.'

'Daarom vraag ik het ook steeds,' zei Trubbel. 'Zal ik anders een keer voor jullie koken? Dan maak ik gestoomde eekhoorns met paddenstoelen in mollen-saus. Met vers afval als toetje.'

'Eh, nee, dank je,' zei Mendert. 'Heel aardig van je, maar dat is niet nodig.'

Even later zaten ze met zijn vieren rond de eettafel. Trubbel had zijn bord in één keer leeggegoten in zijn mond en zat nu op het eten van de anderen te azen. Maar die waren er inmiddels aan gewend en hielden een hand voor hun bord.

Sanne keek op naar haar vader. ‘Wat zit je toch te piekeren?’ zei ze.

‘Huh?’ Mendert schrok op. Hij zuchtte. ‘Ja, er valt me de afgelopen dagen iets op wat ik niet goed begrijp.’

‘Wat dan?’ vroeg Trubbel. ‘Vraag het mij maar. Ik heb overal verstand van!’

‘Het water in de rivier staat heel hoog,’ zei Mendert. ‘Normaal gesproken gebeurt dat vooral in de herfst en de winter, nooit in de zomer. En al helemaal niet tijdens zo’n droge zomer als deze. Het water zou juist heel laag moeten staan met dit weer.’

Trubbel dacht even goed na. Toen knikte hij. ‘Oké. Is er nog eten over? Ik heb honger.’

‘Bedankt voor de hulp,’ zei Mendert. Hij at verder. Een paar happen later keek hij naar zijn kinderen. ‘Hebben jullie zin om morgen mee te gaan? Ik wil de rivier volgen om te zien of er ergens een opstopping is.’

Later die avond liepen Pepijn en Sanne met Trubbel door het Nevelwoud. Op dagen dat ze naar school moesten, lagen ze zo vroeg in bed dat ze weinig kans kregen om met de trol de bossen in te trekken. Maar

tijdens de vakanties deed hun vader niet moeilijk en waren ze vaak tot diep in de nacht met Trubbel op pad.

Het was magisch om met hem door het bos te lopen. Een mens zag alleen de bomen en donkere schaduwen, en hoorde af en toe wat geritsel, maar Trubbel zag alles wat voor mensen verborgen was. Hij wees ze op boomgeesten die vanuit de takken naar hen gluurden en leerde ze dat boomgeesten nooit verder dan ongeveer een meter van hun boom vandaan kwamen. Hij maakte praatjes met dieren die ze tegenkwamen en vertaalde alles wat die te zeggen hadden. Hij liet Sanne en Pepijn de ingangen zien van de ondergrondse woningen van aardmannetjes en zag het meteen als een voorbij fladderende vleermuis geen echte vleermuis was, maar een vampier die zich had veranderd.

Af en toe waren Trubbels onthullingen angstaanjagend, maar Pepijn en Sanne genoten er altijd van. Hoewel ze de bewoonde wereld achter zich hadden gelaten toen ze naar het Nevelwoud verhuisden, was hun wereld een stuk groter geworden sinds hun eerste ontmoeting met Trubbel. Dat hij af en toe een boom in schoot om een eekhoorn te vangen en hen dan helemaal alleen in het donker achterliet, namen ze graag voor lief.

Het MOZ

Mendert wilde vroeg beginnen, dus vertrokken ze al bij zonsopgang voor hun tocht langs de rivier.

Via de weg die naast de bossen liep, reden Mendert, Sanne en Pepijn naar de andere kant van het woud. Daar parkeerde Mendert de jeep in het gras naast de weg en trokken ze te voet het Nevelwoud in. Ze hadden hun wandelschoenen aangetrokken en droegen rugzakken met brood en drinken voor onderweg.

Het was heerlijk in het bos op de vroege ochtend. De zon hing laag en het was nog niet zo heet. Boven open plekken dreven slierten ochtendnevel.

Toen ze bij de oever van de rivier kwamen, bleef Mendert staan. Peinzend keek hij naar het water. 'Zien jullie het? Heel hoog. Als het zo doorgaat, krijgen we een overstroming. In deze droogte! Ik snap er niks van.'

Ze liepen verder.

'Hé,' zei Sanne. 'Ik hoor stemmen.'

'Ook dat nog,' zei Mendert. Hij keek in de richting van het geluid. 'Wandelaars.'

Ze liepen ernaartoe. Op een picknickkleed zaten een man en een vrouw.

‘Goedemorgen,’ zei Mendert terwijl hij op hen af liep. ‘Misschien hebt u de bordjes niet gezien, maar het is verboden om hier te picknicken.’ Hij wees naar een plastic vork die achter de picknickers in het gras lag. ‘En al helemaal om afval achter te laten.’

‘Dat van het afval begrijp ik,’ zei de vrouw. ‘Maar waarom mogen we hier niet picknicken?’

‘Er is dit jaar een vreselijke plaag van de eiken-processierups,’ zei Mendert. ‘Het is in het belang van uw eigen veiligheid om deze bossen te vermijden. Als u met me meekomt, breng ik u via de kortste weg terug naar uw auto of de weg.’

De man en vrouw stonden op. Een glimlach verscheen op het gezicht van de man. ‘Waarom vertelt u de waarheid niet?’ zei hij. ‘Dat picknickers die afval achterlaten worden opgespoord en verslonden door de snobbelgorg.’

Menderts mond viel open. ‘Ik... eh... ik weet niet waar u het over heeft.’

De vrouw grijnsde. ‘Snobbelgorg. Een bijna uitgestorven wezen dat een hekel heeft aan mensen die afval achterlaten in het bos. Hij spoort deze op met zijn stofzuigerachtige neus en spietst daarna hun afgehakte hoofden op palen rond zijn grot. Een heel goede reden om picknickers het bos uit te sturen.’

De man haalde een pasje uit zijn broekzak en liet het aan Mendert zien. ‘Ik ben agent Smulders, en dit is agent Sully. We werken voor het MOZ.’

Mendert keek hen verward aan. ‘Het wat?’

‘Het Ministerie van Onverklaarbare Zaken,’ zei agent Sully. Ze liet ook een pasje zien. ‘Uw werkgevers.’

‘Ik werk voor de boswachterij,’ zei Mendert een beetje onzeker.

‘Dat dacht u inderdaad,’ zei agent Smulders. ‘Maar alle bossen waarin leden van het Oude Volk wonen, staan onder toezicht van het MOZ. En dat geldt ook voor de boswachters die deze bossen beheren. In elk land op de wereld is een organisatie zoals de onze. Sommige dingen moeten nu eenmaal geheimhouden worden om paniek onder de gewone mensen te voorkomen.’

‘Dat wist ik helemaal niet,’ zei Mendert.

‘Het is dan ook zeer geheim.’

Agent Sully haalde een notitieboekje tevoorschijn en begon erin te krabbelen. ‘Uw optreden tegen de twee vermeende picknickers was uitstekend. Pluspunten voor het persoonlijk begeleiden van picknickers naar hun auto. Je wil niet weten hoe vaak andere boswachters mensen alleen maar de weg wezen, waarna die mensen gewoon een stukje verderop gingen picknicken en eindigden met hun hoofd op een spies of als voer voor weerwolven, spinnenvrouwen of moerasmonsters.’

‘Dat kan ik me voorstellen, ja,’ zei Mendert. Hij nam zijn hoed af en veegde over zijn natte voorhoofd.

‘Mensen zoals u zijn erg belangrijk,’ zei agent

Smulders. ‘U werkt in het veld en hebt rechtstreeks contact met de wezens van het woud. Dit soort contact is noodzakelijk om wederzijds begrip te vergroten. Er zijn in het verleden vaak genoeg nogal... eh... onprettige aanvaringen geweest tussen mensen en het Oude Volk. Draken en trollen en reuzen hebben in de middeleeuwen behoorlijk wat ridders opgeslokt en kastelen verwoest. Dat is de reden waarom de meeste oude kastelen tegenwoordig ruïnes zijn.’

‘Ik dacht dat dat door oorlogen in het verleden kwam,’ zei Sanne.

Agent Smulders knipoogde. ‘Dat is wat we de mensen laten denken.’

‘Sinds de achttiende eeuw zijn de aanvallen op mensen afgenomen,’ zei agent Sully. ‘Mede door het besluit van de Hoge Trolleerraad om geen mensen meer te eten en het groter wordende wapenarsenaal van de mens. Maar bijvoorbeeld in de afgelegen wouden van Oost-Europa eten weerwolven nog gemiddeld vijftien mensen per jaar op. Om over al die vampieraanvallen nog maar te zwijgen. In 1964 probeerden een paar regeringen samen te werken om het Oude Volk te verslaan met behulp van gewapende soldaten. Maar hun vijand zette heksen in, die een heel leger soldaten veranderde in kikkers. Sindsdien is besloten dat samenwerking een betere keuze is. Daarom zijn mensen zoals u zo belangrijk.’

Mendert knikte. ‘Interessant. Maar eh... waarom bent u hier?’

‘Inspectie,’ zei agent Smulders. ‘Om de zoveel tijd bezoeken onze agenten een bos om het werk van een boswachter van dichtbij te volgen. Maakt u zich geen zorgen, we zullen niet in de weg lopen. We verblijven een paar dagen in en rond het Nevelwoud om te zien hoe alles verloopt.’

‘Natuurlijk,’ zei Mendert. ‘Als u maar voorzichtig bent.’

‘Geen zorgen,’ zei agent Sully. ‘Wij zijn experts. Wij lopen geen gevaar.’ Ze knikte naar Mendert. ‘We wandelen verder. Werk ze.’

‘Goed, eh... prettige dag,’ zei Mendert.

De twee agenten pakten hun kleedje en hun

picknickspullen op en liepen het bos in.

Mendert stond hen peinzend na te kijken.

‘Misschien moeten we ze maar niet vertellen over Trubbel,’ zei hij zacht. ‘Ik weet niet of ze het goed zullen vinden dat er een trol in onze kelder woont.’

Het Nevelmeer

Een uur lang volgden ze de rivier. Vroeg in de middag kwamen ze aan bij de oever van een groot meer.

‘En hier houdt het op,’ zei Mendert.

Sanne en Pepijn keken ademloos naar het meer.

‘Het is prachtig!’ zei Sanne.

De zon scheen op het water, dat zo kalm was dat het wel een spiegel leek. Het meer lag in een soort vallei tussen steile, beboste heuvels. Alleen aan de kant waar de rivier het Nevelwoud in stroomde, was het te voet bereikbaar.

Pepijn knielde naast de oever, schepte water in zijn handen, en gooide het in zijn gezicht. ‘Lekker!’ zei hij.

Sanne keek hem aan. ‘Denk jij wat ik denk?’

‘Als jij denkt dat je honger hebt, dan ja,’ zei Pepijn. Hij deed zijn rugzak af en haalde een boterham tevoorschijn.

‘Je gaat te veel met Trubbel om,’ zei Sanne. ‘Je begint op hem te lijken.’

Pepijn grijnsde. ‘Als ik ook eekhoorns en vuilnis begin te eten, moet je me waarschuwen.’

‘Ik bedoel dat ik hier heel graag wil zwemmen,’ zei

Sanne. ‘Hoe tof is het om hier te relaxen als het zo heet is?’

De dagen daarna gingen Sanne en Pepijn elke dag zwemmen in het meer. De zomer werd er een stuk draaglijker door. Pepijn had een oude opblaasboot van de zolder gehaald, waarmee ze af en toe over het meer roeiden.

Het was pas na een week dat Trubbel hun over het meer vertelde.

Tijdens een avondwandeling had Trubbel geprobeerd hun het oude trollenspel ‘Schedelbrekertje’ te leren. Het was een beetje ingewikkeld, maar het had te maken met rotsblokken met scherpe punten die van speler naar speler gekopt moesten worden. Pepijn en Sanne hadden het vriendelijk afgewezen. Nu waren ze Trubbel aan het vertellen over het meer, en hoe fijn het daar was. Al pratend liepen ze in de richting van het meer.

Toen ze het bereikten, zag het er heel anders uit dan overdag, maar net zo magisch. De maan werd weerspiegeld in het kalme water. Het was doodstil.

‘Het Nevelmeer,’ zei Trubbel. ‘Dit is een fijne plek, ja. Bij volle maan zingen hier de riviernimfen en soms verdwijnen er mensbeesten spoorloos als ze hier gaan zwemmen.’

Sanne en Pepijn verstijfden. ‘Wat?!’ zei Sanne. ‘En dat vertel je nu pas?’

Trubbel knikte. ‘Zullen we wat gaan eten? Ik heb honger.’

Pepijn en Sanne keken naar het meer. Een rilling liep over hun rug. Opeens leek het lang niet meer zo vriendelijk. Ze schrokken allebei op toen ze een plons hoorden bij de rots waar ze overdag vaak op lagen. Ze tuurden in de duisternis, maar zagen niks.

‘Geen zorgen,’ zei Trubbel. ‘Dat was vast het monster.’

Sannes mond viel open. ‘Monster?’

‘Het monster van het Nevelmeer,’ zei Trubbel.

‘En dan zeg je “geen zorgen”?’ zei Sanne. Ze deinsde weg van het water.

‘Het monster komt nooit aan land,’ zei Trubbel. ‘Zolang je maar niet het water in gaat, is het Nevelmeer helemaal veilig.’

Sanne zuchtte. ‘Laten we naar huis gaan.’

‘Ja,’ zei Trubbel. ‘Ik heb zin in pannenkoekers!’

Ze draaiden zich om en liepen de donkere bossen in.

‘Heb jij het monster ooit gezien?’ vroeg Pepijn aan Trubbel.

‘Nee,’ zei Trubbel. ‘Maar ik heb honderd jaar geleden wel de nimfen een keer horen zingen bij volle maan.’

‘Het is morgen volle maan,’ zei Sanne.

‘Is er nog stroop?’ vroeg Trubbel. ‘Ik wil stroop op mijn pannenkoekers.’

Toen ze thuiskwamen had Mendert geen pannenkoeken gebakken, maar gelukkig was Trubbel altijd nogal snel afgeleid en zijn teleurstelling duurde dan ook maar een paar minuten. Na het late avondeten zat hij op de bank tekenfilms te kijken op tv. De laatste tijd was hij een grote fan van Spongebob.

Sanne en Pepijn deden de afwas. 'En toch zou het gaaf zijn,' zei Pepijn.

'Wat?' vroeg Sanne.

'Riviernimfen zien zingen bij volle maan,' zei Pepijn.

'Riviernimfen?' vroeg Mendert, die borden van de tafel naar het aanrecht droeg. 'Waar hebben jullie het over?'

Sanne en Pepijn keken elkaar vluchtig aan. Ze hadden al besloten hun vader niet te vertellen dat het Nevelmeer minder veilig was dan ze hadden gedacht. Anders zou hij hun vast verbieden om er nog te komen.

'O, niks,' zei Sanne. 'Een spelletje dat we af en toe spelen.'

'Ah,' zei Mendert. Hij liep de keuken uit. 'Ik ga het vuilnis buitenzetten.'

'Ik zou er niet naartoe gaan,' zei Sanne. 'Ik weet eigenlijk niet eens of ik er overdag nog wel heen durf.'

Pepijn haalde zijn schouders op. 'Misschien heb je gelijk.'

Hij droogde het laatste bord af en legde de thee-

doek weg. Daarna liep hij naar de huiskamer, waar Trubbel hard zat te lachen om de tekenfilm.

Pepijn ging naast Trubbel zitten. 'Zeg... eh... Trubbel?' vroeg hij zacht. 'Heb jij misschien zin in een avontuur morgenavond?'

Trubbel grijnsde. 'Tuurlijk. Altijd!'

